

EL DESGRACIAT PASSEIG DE GRÀCIA

Ara que ja s'ha anat perfilant i acabant-se, podem confirmar amb el cap ben baix que l'hem errada. El Passeig de Gràcia ha quedat convertit en la imatge d'una certa desolació urbanística, en el testimoni acusador d'un civisme poc amatent; no hem sabut aturar a temps les ànsies trasbalsadores —cal pensar que ben intencionades— dels tenaços promotors de la idea.

Durant els dies de calor forta, l'estiu darrer, el bat del sol queia a plom damunt les amples voreres i, per tant, damunt els vianants que les utilitzaven. En canvi, l'agradable pont d'ombra format pels rengles paral·lels d'arbres (que en els mesos càlids arriben a ajuntar el fullatge d'una filera a l'altra) reservaren els beneficis del sostre protector a l'automobilisme militant, a uns ciutadans rodats que no el necessitaven.

Deixant de banda misteriosos trossos sense acabar, amb sorra i terra visibles, com ara un dels xamfrans amb el carrer d'Aragó, el paviment ha continuat mostrant la defectuosa previsió dels aiguavessos i la pluja omple les voreres de bassals, poc profunds però prou molestosos per als peus obligats a xipollejar-hi. A més (cosa ja temuda) les belles rajoles van començar de seguida a sofrir la dansa del fer i el desfer tan pròpia dels carrers de Barcelona; ja hi ha forats i clapes «calbes», i fragments que, a causa de les presses —quan no calen— ajusten malament a l'hora de tornar a cobrir. No cal dir que el feinejar de les brigades de «reparació» prossegueix d'una manera implacable i sempre hi ha un tros o altre del Passeig obert en canal, exhibint el subsòl i ensenyant-nos que, en aquest món, no som res.

La por que el Passeig torni a convertir-se en estacionament de vehicles no s'esvaeix del tot. Això és vàlid, per ara, quant a les peces grans de quatre rodes, perquè les motocicletes i alguna màquina menuda —relativament— s'han pogut saltar la veda i ja són una nosa motoritzada ben concreta damunt les voreres, una avançadeta del que pot venir d'un moment a l'altre.

Per arrodonir aquest panorama més aviat trist, hi ha l'amenaça de destrucció que pesa sobre algun dels edificis d'arquitectura noble i el convenciment fatalista que no els podrem pas salvar tots.

En un camp d'affliccions més lleus, però irritants, ens ha arrel·legat de ple la moda dels **containers** (¿hauríem d'escriure «contenidors», potser?). Des de fa setmanes i setmanes, en un lloc o altre del Passeig de Gràcia i sovint en més d'un lloc, es topa amb el desagradable embalum d'aquests monumentals pots d'escombraries.

Si lliguem tots els caps, ens adonarem que hem perdut la mica de gràcia i les poques ganes de passejar que ens quedaven.